

NOI KẾT NỐI TÌNH THƯƠNG YÊU

Cách đây khoảng vài tháng KTX là một nơi hoàn toàn xa lạ đối với tôi mặc dù bạn bè cùng lớp tôi ở nội trú rất đông. Thế mà bây giờ đối với tôi nơi đây đã trở thành mái nhà thân yêu và gần gũi.

Đang ngồi trong phòng suy nghĩ vẩn vơ chợt tôi giật mình khi nhớ lại mới đó mà đã năm tháng trôi qua kể từ ngày tôi chuyển vào KTX đến nay. Tôi nhớ hôm đó trời mưa khá to, tôi với chị gái phải vất vả để chuyển đồ đạc từ nhà trọ vào KTX. Khổ nỗi khi đồ đạc được vận chuyển đến nơi thì vẫn chưa thể đem vào được bởi lí do phòng của tôi sắp ở khóa chặt cửa rồi. Từng phút từng phút trôi qua tôi với nhỏ bạn ngồi thừ ra đó đợi chờ cho đến giờ tan học chiều để có chìa khóa vào phòng. Tôi nghiệp nhất là nhỏ "chít con" phải ngồi chờ cùng với tôi, đói bụng mà không dám đi ăn. Chắc có lẽ nhỏ biết tôi một thân một mình lại lạ lẫm không quen biết ai ở đây nên không an tâm bỏ lại tôi một mình. Nhờ là thế đó luôn nhiệt tình với tôi. Thật sự tôi cảm thấy rất vui và rất hạnh phúc khi có một người bạn như nhỏ vậy.

Tiếng keng hết tiết thứ năm vang lên khiến cho cả hai chúng tôi mừng rỡ vì sắp kết thúc cuộc chờ đợi mỗi mệt này vì sắp được vào phòng rồi. Căn phòng sắp ở đúng là khác hẳn so với những gì tôi tưởng tượng. Đó là một căn phòng rộng với bốn chiếc giường đôi đặt song song hai bên, hai cái tủ lớn đựng quần áo, phòng sạch sẽ và mọi thứ trong phòng được sắp xếp ngăn nắp gọn gàng, khiến tôi cảm thấy rất hài lòng.

Có một điều làm cho tôi cho tôi có ấn tượng nhất chính là tất cả những người bạn cùng phòng với tôi. Mặc dù không quen tôi trước đây nhưng khi mới gặp tôi, họ rất vui vẻ và niềm nở khiến cho cảm giác sợ và lo lắng của tôi giảm đi rất nhiều, sự thân thiện được biểu lộ qua từng nét mặt của những người bạn cùng phòng làm tôi cảm thấy an tâm hơn. Mất khoảng 15 phút tôi mới thu xếp đầu vào đó, lúc này tôi và cô bạn mệt lả và bụng đói cồn cào, tôi cùng nhỏ đi ăn, không để cho cái bụng đang đói meo phải rên xiết lâu hơn. Tôi cảm thấy mình rất vui và nhẹ nhõm vì từ nay mình được được vào KTX ở, mọi sự mệt mỏi của suốt buổi chiều dường như tan biến trong tôi. Vốn dĩ là một cô bé ít nói và lại còn nhút nhát nữa nhưng tối hôm đó tôi lại trở nên dạn dĩ đã chủ động đến làm quen với tất cả bạn bè trong phòng. Tôi đã tự tin mạnh dạn đứng trước mọi người và giới thiệu: "Minh tên là Tuyết Mai học Xã hội học và đã là sinh viên năm thứ 2

rồi, các bạn hãy tự giới thiệu để tụi mình làm quen với nhau nhé!".

Lần lượt từng bạn giới thiệu và tôi cố gắng chú ý và ghi nhớ tên của từng người vào trong đầu của mình. Ánh mắt của tôi thật nhanh liếc sang quan sát từng người để có thể nhớ mặt cho kĩ hơn, tôi thấy tất cả nhìn tôi thân thiện và tỏ ra rất quan tâm khi biết tôi học ngành Xã hội học. Tôi cảm thấy tự hào vô cùng vì ngành học của mình và chen lẫn với nó là cảm giác vừa lạ vừa quen vừa thân thiện với những người bạn cùng phòng. Những ngày đầu khi mới vào ở KTX mặc dù đã quen biết với nhau hết rồi nhưng tôi lại cảm thấy rất buồn vì có lẽ còn lạ nước lạ cái nên ngoài thời gian học trên lớp tôi thường lại chỗ mấy đứa bạn thân chơi, hình như suốt ngày không thấy tôi ở trong phòng chỉ trừ buổi tối về ngủ. Sau nhiều ngày cùng sống chung phòng, cùng sinh hoạt tập thể tôi mới cảm thấy mọi thứ thay đổi hẳn. Tôi cảm thấy vui hơn và gần gũi hơn với các bạn cùng phòng. Có lẽ là nhờ những buổi tối cùng nhau ngồi trò chuyện hay những buổi tổ chức tiệc tại phòng nhân dịp sinh nhật của các bạn... nên khoảng cách của tụi tôi ngày càng rút ngắn hơn.

Sau một quãng thời gian đáng kể, tôi cảm thấy tất cả các bạn cùng phòng đều tốt với tôi. Một việc nhỏ nhặt giúp đỡ nhau luôn làm tôi rung rung cảm động. Chúng tôi cùng sống chung trong một

mái nhà KTX, cùng trang lứa với nhau, cùng vì một mục tiêu là học, cùng sống xa quê nên đã biết yêu thương giúp đỡ nhau... KTX - một mái nhà thương yêu mà có lẽ sau này khi không còn là sinh viên nữa tôi vẫn sẽ luôn nhớ mãi nơi này. Yêu lắm KTX - mái nhà thứ hai của tôi.

>> THẢO MIÊN
>> Ảnh: MINH TRÍ